

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/121/2022
Identifikačné číslo spisu:	3718203329
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3718203329.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne E. I. H., narodenej XX. D. XXXX, H. T., A. XXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária, JUDr. Ondrej Polák, s.r.o., Považská Bystrica, Železničná 90/12, IČO: 47 248 432, proti žalovaným 1/ D. E., narodenému XX. D. XXXX, H. T., J. XX/XX, 2/ E. E., narodenému XX. D. XXXX, H. T., J. XXXX/X a 3/ W. R., narodenej XX. D. XXXX, H. T., S. XXXX/XX, všetci žalovaní zastúpení advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., Považská Bystrica, Centrum 18/23, IČO: 46 528 644, o uloženie povinnosti vydať časť nehnuteľnosti a iné, a o vzájomnej žalobe o určenie vlastníckeho práva, vedenom na bývalom Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 3C/61/2018, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. septembra 2021 sp. zn. 17Co/46/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom (v poradí druhým) č. k. 3C/61/2018-143 zo dňa 23. januára 2020 rozhodoval o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala titulom vlastníctva vydať časť parcely KN C č. 1804 a č. 1805, k. ú. H. T. vymedzenú geodetom, ktorú časť majú priplotenú žalovaní (sporné pozemky) užívajúc ju spolu s ich susediacou parcelou KN C č. 1803. Žalobkyňa tiež žiadala odstrániť zo sporných pozemkov drobnú stavbu - prístrešok, časť záhradnej chatky a pletivový plot. Súčasne rozhodoval o vzájomnej žalobe, ktorou sa žalovaní domáhali určenia vlastníckeho práva k sporným pozemkom titulom vydržania.

1.1. Z dôvodu procesnej ekonómie rozhodoval súd prvej inštancie najskôr o vzájomnej žalobe, pretože jej prípadný úspech by bol bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby. Otázku žalovanými tvrdeného vydržania sporných pozemkov ich otcom právne posúdil podľa ust. § 130 ods. 1 OZ a § 134 OZ a uviedol, že pokiaľ žalovaní tvrdili, že ich právny predchodca sa chopil držby sporných pozemkov na základe výstavby oplotenia na mieste predošlého dreveného plotu, nebolo preukázané, že takýto plot mal byť v mieste vlastníckej hranice ale ani to, že nejaký predchádzajúci plot vôbec existoval. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalovaní ako dôkaz existencie tohto plotu predložili listinný dôkaz - rozhodnutie bývalého MsNV Považská Bystrica zo dňa 26. augusta 1983, z neho vyplýva len to, že bývalý vlastníč parcely žalovaných č. 1803 D. C. býval v tom čase mimo mesta H. T., preto nemohol

pôdu obhospodarovat', ako i to, že podľa zistenia na tvare miesta sa pozemok nachádzal medzi záhradami. Z uvedeného rozhodnutia však podľa súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nevyplýva, že pozemok bol ohradený, že na mieste medzi parcelou č. 1803 a č. 1804 stál nejaký plot a že tento plot stál práve na tom mieste, ako je to v súčasnosti. Vychádzajúc z toho, že pôvodne patrila parcela žalovaných č. 1803 ako aj na žalobkyňu evidovaná parcela č. 1804 tomu istému vlastníkovi (D. C.), považoval súd prvej inštancie za nelogické, aby medzi pozemkami, ktoré priamo susedia a ktorých vlastník je totožný, postavil tento vlastník plot s vedomím, že tento plot tvorí ich hranicu. Podľa súdu prvej inštancie prichádzala skôr do úvahy možnosť, že ak aj drevený plot tvrdené žalovanými skutočne existoval, tento bol postavený napr. z dôvodu chovu zvierat právnych predchodcov D. C.. Pokiaľ teda otec žalovaných pri kúpe nedal pozemok zamerať a napriek tomu si ho ohradil, nie je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, na základe čoho si otec žalovaných myslel, kde je hranica. Ak by aj bola pravda, že terajší plot staval právny predchodca žalovaných za pomoci otca žalobkyne, ktorý bol znály pomerov, a to na mieste, kde predtým stál drevený plot, bolo by to podľa súdu prvej inštancie bez právnej relevancie, keďže otec žalobkyne nebol vlastníkom parcely č. 1803 ani parcely č. 1804, a nemal teda oprávnenie určovať hranice medzi pozemkami. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak v konaní nebolo preukázané, že otec žalovaných postupoval pri oplocovaní s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možné od neho požadovať, a preto sa na jeho strane nemohlo jednať o oprávnenú držbu sporných pozemkov.

1.2. Čo sa týka žaloby žalobkyne, v tejto časti súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 126 OZ, § 119 ods. 2 OZ a § 135c OZ a mal zato, že pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne bolo potrebné, aby žalobkyňa tvrdila a preukázala, či chatka, prístrešok a plot sú vecami hnutelnými alebo nehnuteľnými podľa § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Jedná sa o otázku odbornú, ktorú súd nedokáže ani na základe obhliadky na mieste samom sám posúdiť. Žalobkyňa však tieto rozhodujúce skutkové tvrdenia neuviedla a obmedzila sa iba na tvrdenie, že sa jedná o drobnú stavbu, resp. stavbu postavenú bez stavebného povolenia. Drobná stavba je kategória stavebného práva, no pre súdenú vec sú však podľa súdu prvej inštancie rozhodujúce kategórie občianskeho práva, t. j. či ide o hnutelnú alebo nehnuteľnú vec. Pre nepreukázanie povahy plota, prístrešku a chatky ako veci huteľnej či nehnuteľnej preto súd prvej inštancie žalobu o ich odstránenie zamietol.

1.3. K nároku na vydanie sporných pozemkov uviedol, že ak znie výrok rozsudku na vydanie nehnuteľnosti existuje neistota, čo má byť pri exekúcie vykonané. Z tohto dôvodu pri práve vlastníka domáhať sa ochrany vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti je potrebné sa domáhať vypratania nehnuteľnosti (R 53/1973). Žaloba o vydanie pozemku je tak podľa súdu prvej inštancie nesprávna a súd nie je oprávnený ex offio zmeniť žalobcom uplatnený nárok o vydanie nehnuteľnosti tak, že by súd vydal rozsudok znejúci na vypratanie nehnuteľnosti. Ak by aj súd rozhodoval o vypratani sporných pozemkov, aj v takom prípade by bolo potrebné takúto žalobu zamietnuť, pretože vypratanie pozemku spočíva v odstránení huteľných vecí z pozemku, a ako bolo uvedené, v konaní nebolo preukázané, či sú plot, prístrešok a chatka vecami huteľnými alebo nehnuteľnými, uzavrel súd prvej inštancie.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a ohľadom žaloby priznal náhradu trov konania žalovaným, ohľadom vzájomnej žaloby žalobkyňi.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podali obe strany odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 30. septembra 2021 sp. zn. 17Co/46/2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí vzájomnej žaloby a náhrade trov konania v tejto časti potvrdil (prvý výrok), vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovaným 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v potvrdenej časti v rozsahu 100 % (druhý výrok) a vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne a o trovách tejto časti konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ohľadom zamietnutia vzájomnej žaloby potvrdiť a ohľadom zamietnutia žaloby žalobkyne zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Zhodne so súdom prvej inštancie považoval rozhodnutie o vzájomnej žalobe za určujúce pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, preto sa zaoberal v prvom rade dôvodnosťou vzájomnej žaloby, ktorou sa žalovaní domáhali určenia vlastníckeho práva titulom vydržania. Za spornú považoval otázku posúdenia oprávnenosti držby sporných pozemkov otcom žalovaných. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že judikatúra považuje dlhodobú nerušenú existenciu

pôvodných oplotení pozemkov za významné hľadisko pre záver o danosti dobromyseľnosti držiteľa pozemku v takto vymedzených hraniciach. Špecifikum tohto prípadu však neumožňuje prisudzovať význam pôvodnému oploteniu, pretože nebola preukázaná existencia pôvodného oplotenia, v mieste ktorého mal podľa žalovaných postaviť súčasné oplotenie otec žalovaných. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že existencia pôvodného oplotenia ostala iba v rovine tvrdení žalovaných a nebola v konaní nijako preukázaná. Zdôraznil, že niet sporu, že otec žalovaných nedal pozemok v súvislosti s kúpou zamerať a oplotenie budoval bez zamerania hraníc pozemku, pokiaľ súčasne nie je preukázané, že pri jeho budovaní vychádzal z existujúce staršieho oplotenia, niet z čoho dovodiť, že otec žalovaných bol dobromyseľný, že mu pozemok patrí práve v hraniciach ním budovaného oplotenia. V tejto základnej otázke spočíva správnosť zamietavého rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaných, uzavrel odvolací súd. Zrušujúci výrok odvolací súd odôvodnil nesprávnym názorom súdu prvej inštancie týkajúcim sa rozlišovania plotu, prístrešku a chatky z hľadiska povahy veci ako nehnuteľnej či hnuteľnej a formalistickým prístupom súdu k navrhovanému petitu na „vydanie pozemku“.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie v celom rozsahu, t. j. proti výroku I., II. aj III., a to z dôvodu, že výrok I. predstavuje rozhodnutie o nimi uplatnenom práve (vzájomnou žalobou), výrok II. o trovách závisí od výroku I. a výrok III. taktiež nadväzuje na výrok I. (prípadný úspech vzájomnej žaloby by bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobkyne). Dovolanie odôvodnili ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd podľa názoru dovolateľov nesprávne posúdil oprávnenosť držby, a teda dobromyseľnosť držby právneho predchodcu žalovaných. Argumentovali, že otázka dobromyseľnosti držiteľa a aplikácie ustanovenia § 130 ods. 1 a § 134 OZ pri nesprávnom ohraničený pozemkov bola v praxi Najvyššieho súdu SR už niekoľkokrát minulosti riešená a to v rozsudku sp. zn. 2Cdo/236/2012 alebo v uznesení sp. zn. 4Cdo/120/2019. V súvislosti s dobromyseľnosťou držiteľa sa v týchto rozhodnutiach uvádza a v praxi je ustálené, že funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera je podľa platnej úpravy daná so zreteľom na všetky okolnosti. Okolnosťami, ktoré budú svedčiť pre záver o existencii dobromyseľnosti, budú spravidla okolnosťami týkajúcimi sa právneho dôvodu nadobudnutia a svedčiace o poctivosti nadobúdateľa. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby sa preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia. Nadobúdateľ svoju dobrú vieru nemusí ani preukazovať lebo aj v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená. Dovolateľa namietali, že odvolací súd síce vo svojich rozsudkoch vychádza z ustanovení § 130 ods. 1 OZ, ale pre posúdenie dobromyseľnosti otca žalovaných opomenul brať na zreteľ všetky okolnosti prípadu a tiež v tomto kontexte neaplikoval vyvrátiteľnú domnienku dobrovoľnosti prezumovanú v ustanovení § 130 ods. 1 OZ. Odvolací súd v bode 15. napadnutého rozsudku uvádza, že existencia pôvodného oplotenia zostala iba v rovine tvrdení žalovaných a nebola v konaní nejako preukázaná, ktoré konštatovanie žalovaní považovali za vnútorne rozporné. Mali za to, že existencia pôvodného oplotenia bola preukázaná výsluchom žalovaných. Ak by súd pri vyhodnotení dobromyseľnosti otca žalovaných vychádzal zo špecifik predmetného prípadu, vzal na zreteľ všetky jeho okolnosti, a teda by vec posúdil komplexne, vrátane aplikácie vyvrátiteľnej domnienky oprávnenosti držby, potom by musel nevyhnutne dôjsť k záveru, že právny predchodca žalovaných bol dobromyseľný, a teda žalovaným svedčí vydržanie sporných nehnuteľností. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie

4. K dovolaniu sa žalobkyňa nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pri skúmaní, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo

alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), pričom ako právnu otázku, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uviedli otázku posudzovania dobromyseľnosti držby ich právneho predchodcu.

9. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

10.1. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

11. Dovolateľmi formulovaná právna otázka nespĺňa zákonom ustanovené podmienky kladené na to, aby bola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolatelia namietali nesprávne právne posúdenie dobromyseľnosti držby ich právneho predchodcu. Samotný výsledok odvolacieho súdu o nepreukázaní dobromyseľnosti držby vychádzal z konkrétnych skutkových zistení, ktoré odvolací súd podrobne odôvodnil v rozsudku a boli výsledkom realizovaného dokazovania a následného hodnotenia jednotlivých dôkazných prostriedkov. Oba súdy (súd prvej inštancie aj odvolací súd) sa zhodli na tom, že existencia pôvodného oplotenia ostala iba v rovine tvrdení žalovaných a nebola

v konaní nijako preukázaná. Odvolací súd zdôraznil, že niet sporu, že otec žalovaných nedal pozemok v súvislosti s kúpou zamerať a oplotenie budoval bez zamerania hraníc pozemku, pokiaľ súčasne nie je preukázané, že pri jeho budovaní vychádzal z existujúceho staršieho oplotenia, niet z čoho dovodiť, že otec žalovaných bol dobromyseľný, že mu pozemok patrí práve v hraniciach ním budovaného oplotenia. Inými slovami, pokiaľ by mal za preukázanú existenciu pôvodného plotu, nastúpila by prezumpcia dobromyseľnosti. Na tomto fakte je postavené aj opozitum sudcu Kubínyiho. Ten na rozdiel od väčšinového názoru senátu mal za preukázanú pôvodnú stavbu oplotenia, na základe výpovede žalovaných, ktorý dôkaz naopak väčšina členov senátu nevyhodnotila rovnako.

11.1. Samotná skutočnosť, že sa dovolatelia nestotožňujú so spôsobom hodnotenia dôkazov, ani výsledkami vykonaného dokazovania, polemizujú so závermi odvolacieho súdu, nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP. Námetka týkajúca sa väd v dokazovaní, rep. vyhodnotení skutkového stavu by bola spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý dovolací dôvod však dovolatelia neuplatnili. Dovolateľom formulovaná otázka preto nespĺňa znaky právnej otázky, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v riešení ktorej sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

12. V prípade, ak by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovaných nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

12.1. Pokiaľ napadli dovolaním aj výrok rozsudku, ktorým odvolací súd zrušil výrok o zamietnutí žaloby žalobkyne a o trovách tejto časti konania a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, aj v tejto časti je dovolanie neprípustné. Spôsobilým predmetom dovolania podľa § 421 CSP je len rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda nie rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené a vrátené na ďalšie konanie.

13. Z vyššie uvedeného vyplýva, že uplatnený dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom ustanoveným v ust. § 432 v dôsledku čoho dovolací súd dovolanie dovolateľov odmietol podľa ust. § 447 písm. f) CSP.

14. O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v konečnom rozhodnutí.

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.